

הגשר הכסוף

קנה הגשר הכסוף, שבזמן הארדור היה במדינתו ריק חסך מחסרי חר. לא מנעך במסדר ומשך משט חרם המובחלו על המכירת קראתי מתגבולת: "סיליחת" הוא לא ידעה שדורמטא הורה לי להשתמש בגשר הכסוף שיש עשרה שקות ביטמה ולכן הוא מרכב עליי גם בשפת הקיות. וגם לי ידעה שסך אם זה היה מנעין אותה. לא ספרתי לה שכלילה הקודם בבית כי כואב לי השיניים מרוב לחץ שמוטעל על הלסת שלי.

היא ביטמה שאשלם על הסודר לכן רכשתי מודר משט שלא התמוחתי לקנות.

תהיתי אם בפעם הבאה שאלך לעיקות אבל האורטרנדם אוכל לעשות אותו סחר חלישק ולתת לי את הסודר המכירת הנחה בעלת הטיסיל בדרך כולל במספרות וצבאת מריות ובידה שקות שבה קנייה הרשה, היא מרובת. ברנע שהחלטתי לטמטט כי קייתי מודר חרם וצבתי הוודר חמד (היה עליי להחליט את מפי שמוטתי לנבי והנעין לא הייתה שמוטת).

סמטני קראתה: "תתחדש" על הרסני? מי הרשה לארם שהנעיק על העקן הוא זה שמו לעצמת אתל? תניד לי אתה. לא זה מעליב לא טעט בני ארם טנילם נע בין השע לעשרים. וזה מלה נבדר מאכלסוסיית העולם. האבמדר הוא שאפילו על מוס לא מרכיבים רסן כזה. ורחמים אתם בריחמם טער.

חיכתי לרעה חוץ סקודתי שאני טענת, אמרתי היד.

"זה כואב" היא לי הראסוטה שישאלה אות. לא עניתי בענינות: לאטא, זה הענט, חיכיתי אמרתי שזה לא טרא.

"בת רודה שלי אמרה לי שזה ממש טאוב" היא אמרה בתרלוכות. הנעקתי סוד חוץ ביטוסין חוץ. "היא, יש לה רסני" היא הודיעה לויקי שהנבטרה אלטי.

הסכסתי לחייך אף שהייתי מוחית בשמחה על ה"צנת לטיין". כמו כל דבר שאם לא התנעו בו לא מכדיים את הררנשה בשימוש בו לטוב

ולמוטב. כך גם מי שלא התנעה מרכבת רסן אינו יודע כמה מוכנה עם זאת הוא גם לא יוכל לחזור את הגשר הכסוף.

נליתו אותו בלילה שלאחר מכן, כשסבלתי מואב. לרגלים הסבת' שהוא אחיות ענינים שטורח מבעד לנענץ והטעות בעיניי.

עד אז הייתי במקום אמור וסרנס לגבי חרסן. אפני שאפאלה למה חוזקת איני תברת רבות שלי אינן נאלכות לחרסן רסן. אפילו כאלה שמוטעלות אצל אורחודונם.

הוא נצנץ מולי במראה התרונתי. באיור רשות הוא מבריר לי כשאני סרדיפה כואב או נעיסת? לא אוכל לקצר את התהליך ואין לי אלא לעבד את כל התקופת חרניי.

התכלולי בעצמי. שר נצנץ. מצמצם ענינים. היה נדמה לי שטסורו או מישהו שם מטפח לי לטולסם. נראה כאילו נעיסתי מינאטורית העלכת על חנשר בשחיי מטקל ומסתכלת

על חטף, האני למצפנט. החרחית שלה ודאי הייתה כפול להתבונן בגנף מטוסים טיור שחקים.

"למה את מתגבולת?" היא נזתה אליו בתפירה, "את רואה את הנני אפילו מלי להתאמץ. אני בימים לטפס. מלכד את, לטולסן יש לי גשר שמוטעל לי."

"לאן?" רמתי קרומה.

היא לא ענתה אבל לא מפני שלא הייתה לה תשובה או מפני שלא רצתה. היא חיכתה בשקט.

"לשיניים ישרות?" תהיתי. משתי כסנתי המאריים רחה את המיירות שלי וספרן אותי.

"מפילם לא טמטני על שדרה כפס זה", היא הספירה ולא ידעתי אם היא מיטפמט.

"לאן הגשר הזה מוביל?" התרונתי כי תשהתי שדאי סמרה אחיי מכלים ריקות מונקן אפילו לא ביטמה את הספנט. היא הסתובבה נבנה אליו והטיטיה ללפת עליו בצעדי ריקיה נכסת אליו סמרה. היה מסווי שובה לב בתנועתיה הקלילות.

"ככה" קראתי, כי השישתי שכסמט שושיעני כך העולם. היא הסתובבה לעברי סיבוב חרני בלי לאבד שחיי ומטקל שלה.

"זה מודר" היא חיטבה בתבחינה בתבעת קוצר רחה שלי.

"מודר סאת אמורה לנלוחו בעצמור", סתאוס את נטמעה בוטרת מיקודם. התכלולתי עלית: סמרה ועליות כל כך. ודאי שדאי סמחה כזה אם היא לא נאלכות לחררכי נסר--- רנע אחרת התקדכתי למראה ותמונתתי מנצניי ויחלסום ועינים. שבתחילה סמחתי שמה שרשרת שדאי שערות. כי הכל אצלה שלי וחרני. היא ראתה את הנענתי תנודתה וטרחה בערוץ סמטונים.

"את מרכיב גבול?" קראתי. היא רביטה כמעט באדישות.

"למה את סמחה שיש לי גשר?" שאלתי אותה.

היא נחקה בריבטה שאני מנחה בערטה לחשיך סמנה את התמונה שדאי רבחה שאפלה בעצמי.

"זה מדרקון" היא נראתה אורשה לעובדה שאני מתאמטת ללוחט את התמונה בסמחה נפשי. ספי שררמויות שאעשה.

"גם לי יש עשרה מנסותה על הגשר שלי?"

היא נחלה למיזן חנשר שלפני הלכת שלה ואמרה: "אם כן, היא מ פ ש מנסות, מנסין"

"לו לא הייתה שואלה אותך למה נצנתי הנשה מה היית אמורת לת?"

"בשביל שדאי תוכל לתרגל עליו שינוי מטקל" היא נתירה ונחה כרכי נצמרת.

"ט, באמת?" הייתי מבוחה שדאי מנמה לתוציא מפני מטקנה סמרות מאתי. את יכולה סמנה להודי שדירות סמרוי שובל לטובה, סמסומו של רבר אטמה שייסרתי את השיניים גם אם לי כולל אביד חציק שסמו מעליב רשעול רדי חטימוס בו אפשר לטודר רגישות של אנשים לרנכותיהם של הסוככים."

"פרוע שאוכרה לומר את הסקנות התגוננות חללו אם את אמרת הכל בבהירות?" היא נחקה.

התייטפתי ונעמטתי עינים. שלוחתי רנחוק העמטמטם שלה תוביל את סחמסותי. תהיתי לאן הייתי מניטת לו הייתי עולות חרני על הגשר הכסוף, ראיתי אותו עובר מעל תרנע ענמת הנפס שלי ומוביל לארסון מציפס ויחלסום. שבו טרם אנשים העטנינים בטקט חודעים אתי לטמט אתי אולתם. התקום הזה מאירש כי רנאנשים טיטים אותו לכוז כך אם טרנינה עקומת או ישרות, וטיטונים לטודר בריאותם.

קניתי את העיניים חרתי לטולס העצמה הנשפתי לרוב הוא לא טנען כפול הארסון כי אז סמני שאנשים כפזי נחקטי כחרימם שמוחבה רם חלום, וכן אם מפני שאנשים לעמנים באפלה לא קושירשים לעצמם ולא מבינים כיצד מטיטני חיבר חלום. מי שנעלה על הנשר הכסוף יכול להבין אך לעשות את העולם נצנץ באמת. מי שהחליט לקחת את הרוח על ענמת הנפס שלו ולעשות מנעו רגישות לאחרים.

היני, סמרות אחרים מאה, אני טוקלת בריטה טוב.

"את נראית מודר?" היא אמרה, ברנע הראשון או אמרת לעצמי שזו סמחה ריקה מנען. היא אמה משחמפתת ריכין או ככל מנסיר אתי ואינה מבינה מה התרונות. האו אני נוסרת בעצמנה על הנשר הכסוף ואמרת: "תודה שאת סמחה בסמרתות"

"את הידא מאוד יפה?" היא אמרה, "גם בעיניו את המודה מאד, אבל אחייי טייסרתי לך את השיניים הידא נטלאנ"

ענה אמרה של רנשת מרה מעל עיני, אנוי רואה את ריטה ספי שהיא ידיוחיות. בעלת עין סובה, סמרות לשי תנעה וכלי שום סמחה ריטה. טיטה כארלו חודלוק כפנים על הנשר שלי. העולם נראה יפה יותר בעיני, ואני כפזיט.

אני כברי חרמכת פיות על חרמם סעושה חרסן ועל מה שחושבים אנשים. לו הייתי ליקחת את ריטה לנשר הכסוף שלי, היא לא הייתה מאמינה למראה עיניי. אפילו היא אפילו לא הייתה מבינה את שאני ענמתי לא הכנתי קודם: חנשר הזה מוביל מטולס של שטרה אל עולם של שיטונים.